

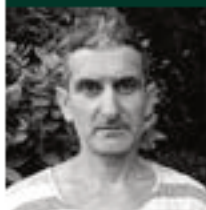
IZOTZ GOSEZ

Otsailaren hasierako arratsalde batean, etxean, lasai, luzaketak egiten ari nintzela, nire erroixar lagun Tronerren aspaldiko argazki bat ikusi nuen sare sozialetan. Izotzetan eskalatzen ageri zen, Laguna Negran. Hori izan zen gure abenturaren hasia.

Tronerren (David Lopez) argazkia ikusi bezain pronto idatzi egin nion, es berririo toki hartara joateko gogorrik ote zeukan galdetzeko, ni prest nengoela esanez. Berehala deitu zidan, ea Dolomitetara joango nintzatekeen galdetzeko, ostiral horretan bertan bi nafarrekin joateko zuela plana egina. Baietz erantzun nion. 15-20 egunetako bidaiara zuten antolatuta. Astearte azen eta bi egun nituen prestatzeko. Nik ezin nuen hainbeste egunetarako bidaiara egin, baina, topatu nuen modua: autoan joango nintzen berarekin eta hegazkin ez buelatutako nintzen haiek baino lehenago.

Motxila prestatu eta aspaldian erabili gabeko materiala bildu ostean, ostiral horretan, otsailaren 3an, Etxaurin topatu ginen elkar eta Giro-narantz abiatu ginen 4 lagun: Troner, Adrian Legarra, Ander Zabalza eta neu. Autoa traste eta janariz bete, geu ere puzzle horretako pieza bezala kokatu, eta abiatu egin ginen. Autoan ez zegoen traste gehiago sartzerik. Giro-nan, gaua ezagun batzuen etxean pasatu eta hurrengo eguneko gaueko bederatzia aldera heldu ginen gure helmu-

TESTU ETA ARGAZKIAK

Iosu Merino Ruiz
(Egoibar, 1971)

Mondiko kiroi-taldekaria eta suhiltzale ofizial. 30 urte baino gehiago daramatza eskalatzen. Gipuzkoako mendi eskolako jardueretan mendi eta eskaladako irakasle moduan zentrat eskola eman ditu. Bere kiurikuluaren hainbat jardura esanguratsu ditu, Patagoniako Cerro Torreko *Finarr* bidea esaterako. Eskalatzeak leku kurbunak ditu Ordasa, Piku Urrialtu, Montañosa edo Marborera besteak beste.

Gozi labi dako azken metroak egiten · ARGAZKIA: IOSU MERINO

David Lopez Gozi labi bidean · ARGAZKIA: ANDER ZABALZA

gara, Brunikora (Italiako ipar aldera). Brunikon hartu genuen bidaiari honetarako ostaturia.

Igandean, otsailak 5, Selva Gardenetik Villungako hometara heldu ginen oinez, eta Gozi labi bidea egiten hasi ginen (M9+). Bidea eskalatzeaz gain, *fluminaris* bidea ikusi nahi genuen, izotz-kandela eraturik ote zeguen ikusteko. Baietz zirudien, eta poz izugarria sentitu genuen; baldintza onak zeuden eta jenderik ez zeguen, bikain!

Tronerrek Gozi labi bidea non hasten zen esan zidanean harrirituta geratu nintzen: 6 metroko "sabal" bat zen. Troner

David Lopez Who let the dogs out bidearen hasieran · ARGAZKIA: IOSU MERRINO

bera, eskalatzeko hasi zenean zeharo ikaratu nintzen, oso onada eskalada mota horretan, eta asko kostatu zitzaion. Buruari bueltak ematen hasi nintzen, nik neuk nola bideratu ote nezakeen pentsatuz. Azkenean, AO batzuk egin eta pazientzia apur batekin bilgunera heldu nintzen. Hurrengo zatiak makurgune edo "desplome" txiki bat zuen, eta zailagoa izan arren, ez zen hain teknikoa, errazago egin nuen. Hor bukatu zen hamian eskalatu beharreko tartea, hortik aurrera izotza izango zen. Izotzetako tartea samurragoa izan zen, eta berehala eskalatu genuen.

Astelehenean, beste toki batera joan ginen. Tronerrek eta nik teleferikoa hartu genuen azkar batean eskalada gunera heltzeko. Amas pixka bat hartzea komeni zitzaigun, nekatuta baikerunden oraindik, larunbatean autoan 12 ordu pasatu izanaren ondorio. Hala ere, Ander eta Adrian mendiko eskiekön igo ziren. Guk laur on motxilak igotzeko probestu genuen.

Asteleheneko helburua *Who let the dogs out?* (M8+ W15+) bidea eskalatzeko zen. Bide berri honetan, Gozilan bezala, lehenengo 2 luzeak haitzian eskalatu behar ziren. Lehenengo erraza zen, eta, bigarrenean, Tronerrek bere onena atera behar izan zuen bistaz egiteko. Ni neuk Gozilan baino hobeto moldatu nintzen, baina AO batzuk eginez. Ander eta Adria-

nek gure atzetik egin zuten. Bideko izotzetako zatia azkar egin genuen eta berehala behera jaitsi ginen.

Asteartean, Ander eta Adrianekin eskalatu nuen, gune eroso batera joan ginen eskalatzera. Ez da erraza halako mailako tokietan eskalatzeko, eta umuti ditugunez, atseden eguna ere aprobeztatzea nahi izan genuen, gehiegi nekatu gabe eskalatu z. Tronerrek, bestalde, gu eskalatu behar genuen lekuan utzi eta igandean egon ginen bailarara bueltatu zen, bertan material apur bat utzi eta *Iluminatis* bidea aurkitzeko asmoz. Bidea topatu eta hasten den lekuan, azpian, materiala utzi zuen prestatu ik hurrengo egunerako. Bidaiako erronka nagusia hori zen: *Iluminatis* bidea, 2005etik soilik 5 igoera zituena.

Asteazkenean, otsailaren 8an, iritsi zen egun handia. Goizeko 7:30ak ziren, hotz izugarria egiten zuen bailaran. Autoak aparkatu, motxilak bizkar gainean hartu eta ordu eta erdi oinez egin ondoren, *Iluminatis* bidearen magalera iritsi ginen. Behin bertan, eguzkiaren epela gurea lagun, apur bat jan, zerbait edan eta abiatzeko prestatu ginen.

Igoera hasiera gindozela izotz falta igarri genuen, ez zegoen espero genuen beste izotz. Argazkietan ikusi genuenean askoz izotz gehiagorekin ageri zen, eta horrek esan nahi zuen,

Bigarren eguneko paraie zoragarria, *Who let the dogs out* bidean eskalatu eta gero

haitzean gehiago eskalatu behariko genuela, eta makurgune handiagoarekin, hau da, hasiera ikidena emanda.

Zeharo harritzen nau, hobe esanda, liluratu egiten nau Tronerrek zer erraztasunez asmatzen duen pioletekin eskalatzeko. Metroz metro igo zuen horma zeharkatzen zuen eta atzerantz egiten zuen zati handi hura. Azkeneko zatian, harri bat apurtu zitzaion pioletekin eta erori egin zen. Gero konturatu ginen, argazki bat ikusteaz, hormako lehenengo igoera egin zutenek zati horretan izotza aurkitu zutela, eta bertikalean eskalatu zutela. Guk, ordea, desplome izugarri hurarekin, zailtasun handiagoa izan genuen lehenengo bilerara heltzeko. Hala egin zuen Tronerrek. Bigarren zatian ez zuen nahi asko estutu, azkeneko zati edo luzerako indarrak gordetzeko asmoz, horregatik pare bat bider atsedean hartu zuen, ez erortzeko eta azkar egiteko. Izotz-kandela hura eskalatzeko zegoen ala ez ikusi nahi genuen, lurretik ezin baitzen ikusi.

Nik berdín egin nuen: lehenengo mugimenduak aztertu eta gero, argi nuen non egin behar nituen AO batzuk azkar pasatzeko. Horrela heldu nintzen Tronerren ondora. Aurrean genuen biderearen gakoa; gure erronkaren gakoa. Nahiz eta izotz-kandela oso mehea egon, abiatzea erabaki genuen. Ezin genuen segururik ezami, bakarra genuen jarrita oinean eta ebakidura ertza (horman haustura nabarmena dagoen gunea) pasatu arte ezin genuen besterik ipini; 12 bat metro izango ziren. Zati hau pasatu eta gero, Troner hain zaila ez zen gune batera heldu zen, eta atsedean toki bat hartzeko aukera izan zuen. Bi seguru sartzeko aukera izan zuen, eta ondorioz, mentalki zertxobait lasaitzeko ere bai. Azken txanpa falta zen, baina, gune eroso hartatik iristea ez zen ba-

David *Who let the dogs out* bidean estutzen - ARGAZKIA: JOSU MENDO

Who let the dogs out bidaren azken luzean - ARGAZKIA: JOSU MERINO

tere erraza. Izotz faltak zegoen apurra ahulagoa egiten zuen, eta izotz-kandela batzuk meheak zeuden. Borroka batean jardun ondoren, iritsi zen gora. Tronerrek berak kateatzea lortu zuen.

Ezin genuen segururik ezarri, bakarra genuen jarrita oinean eta ebakidura ertza pasatu arte ezin genuen besterik ipini

Nire txanda zen. Nik banekien nola egin behar nuen, Davidek utzitako aztarna eta zuloak bilatu beharko nituen, izotz-kandelari kolpe gutxiago emateko, horrela, poliki-poliki, atsedean tokira iristea lortu nuen. Konturatzerako, Tronerren alboan nintzen, tontorrean. Bertan hari-mutur edo soka zati batekin eta zuhaitz handi batekin egin genuen topo. Handik rapelatzen hasi ginen, abentura oraindik amaitu gabe zegoen. Rapelak eginez, berehala heldu ginen lurrera, eta han bai, pozik eta irribarrez, elkar besarkatu ginen.

Erronka erdietsi ondoren, zerbaitek jan genuen. Zortzi edo hamar ordu bitartean horman egon ondoren, nekea handia zen, eta materiala bertan uztea erabaki genuen, beste bide bat egiteko aukera egon zitekeelako. Nekaturik heldu ginen

bueltan auzora. Bertan, Adrian eta Ander zeuden gure zain, beste bide bat egin ondoren, *Flauto mágico*. Anderrek bistaz egin zuen.

Oso oker ez bagaude, *Iluminatisen* munduko seigarren igoera erdietsi genuen. Eskalada egin berri, nekez eta pozez gainezka, igoerari buruzko gorabeherak kontatuz heldu ginen ostatura. Gaueko 10:00ak ziren, eta goizeko 6:00tan abiatu ginenez, zerbaitek afaldu orduko oheratu ginen.

Osteguna atsedean eguna izan zen. Inguruko tokiak ezagutu genituen: Lavaredoko Hiru Gailurrak eta Cortina d'Ampezzo, besteak beste. Eski-estazioak edonon aurki daitezke paraje haietan, mendiko kiroleetan jarduteko toki aparta berritan.

Niretzako azkeneko eguna zen. Innsbruck aldean eskalatzeko aukera baliatu eta aireportuan utzi ninduten. *Hängen-ende Gärten* bidaren (145 m, M8, W16) *Gasthausehof* izotz-jauzian jardun genuen eskalatzen.

Nire abentura hori bukatu zen. Tronerrek, Adrianek eta Anderrek hiru egunez jarraitu zuten paraje mirengarri haietan. Bidaia bikaina izan zen, lagunarte paregabeaz eta kirol-jarduera ezin hobez, eguraldia ere apartekoa izan zelarik. Berritri ere izotz eskaladarako grina piztu dit *Iluminatis* bidetik.

David Lopez Gorla bidan eskalatzen - ARGAZKIA: ANDER ZABALZA

